

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **IRAN - AUSTRIA Investment Company, s. r. o.**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 13, zastoupeného JUDr. Vladimírem Bulinským, advokátem se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 13, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobách proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 30. 11. 2011, č. j. MMB/0436832/2011,

t a k t o :

- I. Žaloby **se z a m í t a j í**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Žalobci **se v r a c í** z účtu Krajského soudu v Brně přeplatek soudního poplatku ve výši **3000 Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke krajskému soudu dvě žaloby. Žalobou ze dne 23. 1. 2012 doplněnou podáním ze dne 10. 2. 2012 brojil proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 30. 11. 2011, č. j. MMB/0436832/2011, proti závaznému stanovisku Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne 17. 10. 2011, č. j. MMB/0257541/2011, a proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby a územního rozvoje, stavební úřad ze dne 3. 10. 2011, č. j. 090066233/HENP/STU/012. Žalobou ze dne 2. 2. 2012 žalobce prostřednictvím zástupce navrhoval zrušit rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 30. 11. 2011, č. j. MMB/0436832/2011.

V daném případě byly podány dvě žaloby, z nichž jedna napadá tři rozhodnutí a druhá napadá jedno rozhodnutí, a to zčásti z překrývajících se důvodů. Aby mohl soud o těchto žalobách smysluplně rozhodovat, řízení o žalobách napadajících všechna tato rozhodnutí usnesením ze dne 4. 5. 2012 spojil.

S ohledem na odlišný procesní osud přezkumu závazného stanoviska Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne 17. 10. 2011, č. j. MMB/0257541/2011, a rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu ze dne 3. 10. 2011, č. j. 090066233/HENP/STU/012, bylo poté rozhodnuto o vyloučení věci k samostatnému projednání.

Usnesením ze dne 28. 5. 2012, sp. zn. 62 A 48/2012, soud odmítl žalobu proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu ze dne 3. 10. 2011, č. j. 090066233/HENP/STU/012, pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Napadené rozhodnutí totiž bylo rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 20. 2. 2012, č. j. MMB/2012, sp.zn. OUSR/MMB/0444592/2011, zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Neexistence napadeného rozhodnutí tedy způsobila neodstranitelný nedostatek podmínek řízení a soudu nezbylo, než žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), odmítnout.

Usnesením ze dne 21. 6. 2012, sp. zn. 62 A 47/2012, soud odmítl žalobu proti závaznému stanovisku Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne 17. 10. 2011, č. j. MMB/0257541/2011, podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) s. ř. s., jako nepřipustnou, neboť závazné stanovisko, je úkonem správního orgánu vyloučeným ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s.ř.s. Závazná stanoviska vydaná podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je tak v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.

Nyní tedy soud rozhoduje o žalobách proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 30. 11. 2011, č. j. MMB/0436832/2011.

I. Podstata věci

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 30. 11. 2011, č. j. MMB/0436832/2011, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu, ze dne 9. 9. 2011, č. j. 100008998/KLIC/STU/015. Tímto rozhodnutím stavební úřad shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. n) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tím, že provedl stavební práce na objektu, pozemek parc. č., k. ú., bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a správního deliktu podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona tím, že neuposlechl výzvy stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2009 k bezodkladnému zastavení nepovolených prací. Za to uložil žalobci pokutu 450 000 Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v žalobě ze dne 23. 1. 2012 uvádí, že předložil ohlášení na rekonstrukci budovy, získal kladný souhlas „památkového úřadu“ a rovněž s rekonstrukcí souhlasili majitelé sousední nemovitosti Vzhledem k tomu, že majitelé nemovitosti odmítli souhlas poskytnout, a s ohledem na „blížící se vypršení lhůty k vyřízení žádosti“ stavební úřad doporučil žádost „stáhnout“ a poté podat novou. Žalobce na základě stanoviska památkového úřadu a v očekávání povolení započal s dílčími úpravami prostor. V tom pokračoval s ohledem na „započatou finanční angažovanost“ i poté, co staveniště navštívil stavební úřad a stavbu nařídil zastavit.

Žalobce poukázal též na to, že v mezidobí podal žádost o dodatečné stavební povolení, která však byla zamítnuta a bylo nařízeno odstranění stavby. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a čeká na konečný výsledek.

V doplnění žaloby poukázal žalobce na diskriminační praxi stavebního úřadu, který v případě nezákonné výstavby podkrovních bytů v domě na pokutu neuložil. Žalobce rovněž upozorňuje na to, že v je celá řada domů, které mají více než jednu řadu střešních oken (to dokládá fotografiemi).

V žalobě ze dne 2. 2. 2012 žalobce poukazuje na to, že žalovaný dostatečně nepřezkoumal jeho odvolání a nezabýval se důkazy, které žalobce předložil. Jedná se o důkazy, které dokládají nejednotnost v rozhodování Magistrátu města Brna, odboru

památkové péče, ve vztahu k umístění střešních oken. Poukazuje na to, že mu jsou známy další budovy v městské památkové rezervaci, které byly zkolaudovány v nedávné době, přestože jsou na střechách umístěna střešní okna ve dvou řadách. Podle žalobce stavební úřad také nezjistil úplně a správně stav věci. Pokud by však soud dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, navrhuje žalobce snížit uloženou pokutu, případně od ní úplně upustit, neboť byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

S ohledem na vše uvedené navrhuje žalobce napadené rozhodnutí zrušit a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout. Poukázal mj. na to, že žalobci nebyla uložena pokuta v důsledku sdělení odboru památkové péče, ale za to, že změnu stavby v Městské památkové rezervaci Brno provedl bez stavebního povolení. Argumentace jinými stavbami, které byly zkolaudovány, přestože mají střešní okna ve dvou řadách, je tak podle žalovaného nepřipadná. Žalovaný rovněž poukazuje na skutkové odlišnosti v případě nástavby domu V tomto případě nebyla prováděna nástavba dvou podlaží, jako v případě žalobce, ale toliko půdní vestavba. Nejednalo se přitom o stavbu, která by se nacházela v památkové rezervaci, navíc na ni bylo vydáno stavební povolení. Žalovaný připouští, že stavební úřad v případě domu pochybil, pokud při zahájení řízení o odstranění stavby nezahájil zároveň řízení o správním deliktu, nicméně to nemůže znamenat, že nebude zahajováno řízení o deliktu v jiných věcech.

Na svém procesním stanovisku žalovaný setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v rámci žalobních bodů, jak je žalobce uplatnil v podané žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Ze spisu vyplynulo, že v daném případě žalobce napadá rozhodnutí, jímž byl shledán vinným ze spáchání dvou správních deliktů.

První delikt spočíval v naplnění skutkové podstaty podle § 180 odst. 1 písm. n) stavebního zákona. Žalobce totiž provedl stavební práce na objektu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Stavební práce spočívaly v nástavbě dvou pater nad horní částí objektu a v půdní vestavbě.

Druhého správního deliktu - podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona - se žalobce dopustil tím, že neuposlechl výzvy stavebního úřadu ze dne 20. 7. 2009 k bezodkladnému zastavení nepovolených prací.

Podle § 180 odst. 1 písm. n) stavebního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že provádí bez stavebního povolení (§ 115), veřejnoprávní smlouvy (§ 116) nebo certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117) anebo bez ohlášení stavbu nebo její změnu v chráněném území nebo v ochranném pásmu anebo na nezastavitelném pozemku nebo v nezastavěném území.

Podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako stavebník dopustí správního deliktu tím, že přes výzvu stavebního úřadu podle § 134 odst. 4 stavebního zákona nezastaví práce na stavbě.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce byl sankcionován za provádění stavby (nástavby) bez stavebního povolení.

Pokud žalobce namítá, že je v celá řada domů, které mají více než jednu řadu střešních oken, jedná se o otázku v daném řízení zcela nepodstatnou. V daném případě totiž není posuzováno to, zda stavební úřad pochybil, pokud žalobci nepovolil realizovat stavbu se dvěma řadami střešních oken, ale to, zda pochybil, pokud žalobce sankcionoval za provádění stavby bez stavebního povolení a za neuposlechnutí výzvy stavebního úřadu k zastavení stavby. Toliko proti tomu může žalobce v žalobě účinně brojit a pouze to je oprávněn soud následně přezkoumat. Žalobní námitky, týkající se nejednotnosti v rozhodování Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, ve vztahu k umístění střešních oken, tak patří do řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí stavebního povolení, event. dodatečného stavebního povolení z tohoto důvodu a mívají tak předmět daného řízení.

Vzhledem k tomu se soud touto otázkou nezabýval a neprováděl ani žalobcem navržené důkazy předloženými fotografiemi. I kdyby totiž byly všechny domy ve městě osazeny dvojí řadou střešních oken, nic by to neměnilo na tom, že žalobce realizoval stavbu bez stavebního povolení a tuto stavbu nezastavil a pokračoval v ní, i přesto, že byl k zastavení stavby stavebním úřadem vyzván (tyto skutečnosti přitom žalobce v žalobě nijak nerozporuje).

Žalovaný tedy nepochybil, pokud dospěl ke shodnému závěru a neprováděl žalobcem navržené důkazy fotografiemi. Rovněž nijak nepochybil, pokud se touto

otázkou blíže nezabýval. Skutkový stav věci tedy soud považuje za dostatečně a správně zjištěný. Soud přitom neshledal, že by žalovaný postupoval formalisticky.

Jestliže pak žalobce namítá, že stavební úřad nezahájil sankční řízení v jiné věci, lze souhlasit, že se může jednat o pochybení, jednalo-li se skutečně o věc skutkově srovnatelnou. Na druhou stranu ani za tohoto stavu by nebylo možno dovozovat, že by sankční řízení se žalobcem nemělo být zahajováno. Správní orgán, a tedy i stavební úřad, má nepochybně povinnost v obdobných věcech zastávat obdobný právní názor, zásadně za týchž skutkových okolností, při aplikaci téže normy dopívat k týmž právním závěrům. To však neznamená, že by ojedinělé právní závěry (pokud by k nim snad došlo), měly být absolutně neměnnými. I kdyby v ojedinělém případě stavební úřad rozhodl jinak (a sankční řízení nezahájil), nemohlo by to žalobci založit legitimní očekávání takového přístupu. Klíčovou podmínkou pro vznik legitimního očekávání je totiž ustálenost, jednotnost a dlouhodobost správní praxe, která ojedinělým excesem (pokud se o takový exces vůbec jednalo – to v rámci daného řízení soud řešit nehodlá, neboť to není potřebné) vzniknout nemohla.

Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tak ani tu soud neshledal. Předně je třeba uvést, že ze žalobní argumentace nevyplývá, který odvolací důvod (nebo které odvolací důvody) měl žalovaný v napadeném rozhodnutí opomenout a žalobce tak nedává soudu prostor tuto námitku přezkoumat. Nad rámec uvedeného však zdejší soud neshledal, že by některá z odvolacích námitek byla žalovaným pomínuta takovým způsobem, aby bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítá nepřiměřenost uložené pokuty.

Pokud jde o výši pokuty, která byla žalobci uložena, tak ta je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí o pokutě vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Pokuta byla ukládána podle § 181 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení se za správní delikt podle § 180 odst. 1 písm. n) uloží pokuta do 2 000 000 Kč (§ 181 písm. d/) a za správní delikt podle § 180 odst. 3 písm. c) pokuta do 200 000 Kč (§ 181 písm. a/). Při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního

deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán (§ 182 odst. 2 stavebního zákona).

V daném případě žalobce namítá nepřiměřenost uložené pokuty. Nezpochybňuje tedy zákonnost uložení pokuty, ale výši pokuty zpochybňuje v rámci svého moderačního návrhu. Jak již totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. 1 Afs 1/2012, www.nssoud.cz „...*prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce při hodnocení zákonnosti uložené pokuty (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.*“ Žádnou z takových vad žalobce v žalobě nenamítal.

Zdejší soud tedy posuzoval uplatněný moderační návrh.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Zdejší soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaný v daném případě uložil pokutu ve zjevně nepřiměřené výši. K otázce zjevné nepřiměřenosti se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS, podle něhož za „zjevně nepřiměřenou“ nejspíše nebude možno považovat pokutu uloženou ve 4% zákonného rozpětí.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 450 000 Kč, přičemž se jednalo o pokutu uloženou za dva správní delikty a stavební úřad správně postupoval podle zásady absorpční, a za horní hranici považoval částku 2 000 000 Kč. Uložená pokuta je tak ve výši cca 22% zákonného rámce. Při stanovení výše pokuty přitom stavební úřad řádně zohlednil jak závažnost deliktu (provádění staveb bez stavebního povolení je považováno za jedno z nejzávažnějších provinění), tak následek (došlo ke změna vzhledu stavby v městské památkové rezervaci a navíc stavba omezila funkčnost komínů sousední budovy). Stavební úřad rovněž přihlédl k tomu, že žalobce ve stavbě pokračoval přes výzvu k zastavení stavby, a při ukládání pokuty také řádně posoudil žalobcovou majetkovou situaci (str. 16 prvostupňového rozhodnutí). Jako polehčující okolnost pak zohlednil předchozí spolupráci žalobce se stavebním úřadem.

Soud zde považuje za potřebné poukázat na to, že smyslem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Současně považuje soud za potřebné zdůraznit funkci postihu, jak byl vůči žalobci uplatněn. Konkrétní forma postihu (pokuta) a jeho výše musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí žalobci, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře žalobce, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro žalobce likvidačním. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. K tomu viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS.

V daném případě žalobce konkrétní důvod nepřiměřenosti uložené sankce neuvádí, poukazuje pouze na ostatní okolnosti případu (zejména tedy na to, že stavební úřad v jiném případě sankční řízení nezahájil a na existenci jiných staveb, které střešní okna ve dvou řadách mají). Právě uvedené však podle názoru soudu nepřiměřenost uložené sankce nezpůsobuje. Pokud jde o skutečnost, že stavební úřad nezahájil sankční řízení v jiné věci, tak jak je již uvedeno výše, z tohoto ojedinělého pochybení nelze dovozovat, že by jiná sankční řízení neměla být zahajována nebo že by snad v zahájených řízeních měly být ukládány pouze symbolické pokuty. Množství zkolaudovaných budov se dvěma řadami střešních oken je přitom pro posouzení přiměřenosti pokuty zcela nepodstatné.

Soud tedy uzavírá, že na základě uplatněných žalobních námitek neshledal v postupu žalovaného žádné kroky, které by zpochybňovaly spravedlivost uložené pokuty. Zároveň se jednalo o pokutu uloženou ve čtvrtině zákonné maximální částky a s ohledem na okolnosti daného případu (zejména na závažnost obou spáchaných deliktů) se podle soudu nejedná o pokutu nepřiměřenou, natož zjevně nepřiměřenou. Moderační návrh tak nemohl být úspěšný.

IV. Závěr

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nebylo nepřezkoumatelné, žalovaný současně aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloby nebyly důvodné.

Soud rovněž nehledal důvodným návrh žalobce na snížení uložené pokuty.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byly žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuty.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

VI. Vrácení přeplatku soudního poplatku

Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 6000 Kč.

Podle položky 18, bodu 2, písm. a) Sazebníku soudních poplatků zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z.s.p.“), činí soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu částku 3000 Kč. Podle § 10 odst. 1, věty druhé, z.s.p. soud vrátí z účtu soudu přeplatek soudního poplatku, bylo-li na poplatku zapláceno více, než činila poplatková povinnost.

Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil soudní poplatek 6000 Kč, ačkoli jeho poplatková povinnost činila pouze 3000 Kč, rozhodl soud podle § 10 odst. 1, věty druhé, z.s.p. tak, že žalobci vrátí přeplatek soudního poplatku ve výši 3000 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13.8.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu